

WIEKE VAN OORDT

VROUWEN
HILARISCHE,
TABOE-
DOORBREKENDE
ROMAN
DIE
VREEMD
GAAN

|.s

I

Maar dan bliksemt het besef door me heen: ik heb een condoom nodig.

‘Fok,’ fluister ik.

‘Is alles oké, Bibi?’ klinkt het uit de badkamer.

Ik moet even wat terugzeggen. Hij moet niet nu al die badkamer uit komen, niet midden in deze ronde van mijn uitkleedsessie.

‘Ja hoor. Neem de tijd.’

Neem de tijd? Waarom zég ik dit soort dingen! Hij is even gaan plassen. Dan heeft hij toch geen aanmoediging nodig om het lekker langzaam te doen? Nu denkt hij misschien dat het mij allemaal niet zo uitmaakt wanneer hij de slaapkamer weer in komt. Of erger nog, het lijkt of het me nauwelijks interesseert of hij überhaupt nog wel terugkomt.

Eindelijk. Mijn panty is uit. Ik begin mijn jurkje omhoog te sjoeren, maar stop er halverwege mee. Condoom zoeken dus!

Man, wat ben ik snel afgeleid. Concentreer je. Condoom, condoom, condoom. Mijn hand tornadoot door mijn handtas. Ik had me ook nooit zo’n veel te grote designertas moeten laten aanpraten. Ik moet echt stoppen met proberen de mode- en stylingtips van Lotte op te volgen. Deze handtas is zó geweldig, Bibi, die móét je gewoon kopen. Ja, handig om boodschappen mee te doen misschien. Om er twee pakken yoghurt en een halve bruin in te gooien. Maar niet om mee te nemen naar een beurs. Het idee was

om na de beursdag en nog voor de borrel gauw terug naar de hotelkamer te gaan en die tas er te droppen. Want bij zo'n borrel heb je ook eigenlijk niks aan zo'n megatas. Maar ik ben na de beursdag niet terug naar mijn hotelkamer gegaan. Het is er niet meer van gekomen.

Dankzij hem.

Bij onze eigen stand in die idioot grote zaal heb ik de tas over de leuning van de stoel naast hun computers gehangen. En daarna heb ik er de rest van de dag niet meer naar omgekeken. Pas aan het einde van de beursdag, toen de zaal ketchuplangzaam leegliep en iedereen zich verplaatste naar de bar ernaast en iemand zei: 'Is die tas van jou?', toen pas hing ik hem weer om mijn schouders.

Kom op, kom op, kom... O god! Dat is waar ook. Jesse en ik hebben dit weekend de laatste gebruikt. Hij vroeg me of ik wist of er nog ergens condooms in huis lagen. Hij graait er altijd eentje uit het pakje dat tussen zijn sokken en onderbroeken geklemd staat, maar er bleek niets meer in te zitten. Ik lag in bed op hem te wachten. Hij vroeg toen over zijn schouder of er misschien nog condooms in de badkamer waren of in mijn handtas. Misschien, zei ik. We hadden ze laatst mee tijdens dat weekendje weg. Kijk zelf even. En toen heeft hij dus die laatste uit de designertas gevist.

Geen condooms...

De handtas bonkt op de grond.

Ho. Stop. Wat ben ik hier in godsnaam aan het doen? Ik ben hier op een hotelkamer om seks te hebben met een man met wie ik niet getrouwd ben. En ik kan niet wachten.

Lieve vrienden en familie,

Op 18 oktober word ik 50. Ik vind het bijna niet te geloven, maar het is echt waar! Ik ben dankbaar dat ik dit in goede gezondheid mag gaan vieren en hoop dat de zaterdag daarna met jullie, lieve vrienden en familie, te mogen doen. Ik wil jullie dan ook van harte uitnodigen die avond vanaf 20.30 uur in zaal De Molen, Molenstraat 40. Voor een drankje en een hapje, en natuurlijk gaan we lekker swingen!

Cadeausuggestie: we willen graag een nieuwe televisie op onze slaapkamer, dus als jullie hieraan een bijdrage zouden willen leveren, dan heel graag.

Lieve groetjes, Inge

‘De Molen. Er staat verdomme al minstens honderd jaar geen molen meer in dit godvergeten dorp, maar nee hoor, we blijven alle horeca-etablisementen gewoon halsstarrig quasinostalgische namen geven. Spuuglelijke Doorzonwoning. Zo zouden ze het moeten noemen. Of Betonnen Rotonde. Of Bedrijfsverzamelgebouw. Ik haat feestlocaties. Is er nog wijn?’ Marjolein houdt haar glas in de lucht.

Ik pak de fles chardonnay en schenk haar bij. We hebben na de app van Lotte dit keer met z’n vieren bij mij afgesproken.

Vijzels verzamelen! Bij jou, Bibi? Donderdag acht uur.

Ze herdert ons ex-bewoners van Vijzelstraat 5-driehoog als een kudde.

Ik appte terug: *Bij mij? Kan.*

Marjolein appte: *Yo, en Ysmer: Eindelijk! Al 2 gemist.*

‘Dank je, Bieb. En dan die tv die ze als cadeausuggestie’ – Marjolein maakt aanhalingstekens in de lucht bij ‘suggestie’ – ‘op de uitnodiging heeft gezet! Ten eerste is het natuurlijk helemaal geen suggestie. Alsof er ook maar één gast straks op dat feest zal komen opdraven die dan tegen Inge zegt: “Ja, je zei dat je een tv als cadeau wilde en we hebben over je suggestie nagedacht, maar we hebben besloten dat we het niet doen. Het is toch deze saunabon geworden. Nog vele jaren, Ing.” Nee!’ Ze zwaait met haar wijsvinger. ‘Niks suggestie: dit is wat zij voor haar verjaardag wil. Wij moeten gewoon een televisie voor haar gaan kopen! Zet dan op de uitnodiging: ik heb alles al en ik kan bij god niet bedenken wat voor troep ik nog meer zou willen, dus ik heb eens even rondgekeken in mijn villa om te zien welke onzin er aan vervanging toe is en nu ga ik voor mijn vijftigste gewoon ongegeneerd aan jullie vragen of jullie mijn vierde televisie op mijn derde slaapkamer willen vervangen. Ik bedoel, dat kan ze toch zelf wel betalen? Wat kost zo’n tv nou helemaal tegenwoordig? Honderd euro? Weet ik veel. En dan nog zo’n beugel erbij om dat ding aan je slaapkamermuur te knutselen. Honderdvijftig, tweehonderd euro en je bent klaar. Dat verdient die vent van haar nog voordat hij op maandagochtend zijn jas heeft laten ophangen door zijn stagiaire.’

Ysmer grijnst. ‘Inge zelf moet er misschien wat langer voor werken.’

‘Jij nog wijn, Lo?’ vraag ik.

Lotte houdt haar lege glas naar me op. Ik zie hoe het trilt in haar handen en daarna zie ik dat Lotte helemaal trilt. Lotte laat haar arm zakken, laat het glas langzaam uit haar vingers glijden en

barst in huilen uit. Ik kijk naar Ysmer en Marjolein, die even van marmer lijken.

Daarna springt Ysmer van haar stoel, knielt voor Lotte en omhelst haar. ‘Stil maar,’ sust ze, terwijl Lotte doorgiert, met wanhopige uithalen.

‘Zo erg is De Molen nou ook weer niet,’ mompelt Marjolein.

Ysmer rommelt in haar tas, pakt er een pakje papieren zakdoekjes uit en legt dat op de tafel voor Lotte neer. Ik verroer me niet. Het is maar goed dat we dit keer niet zijn gaan eten met z’n vieren, of in een café hebben afgesproken. Wat zou er deze keer zijn? Tweehonderd gram aangekomen? Geen compliment gekregen bij les driehonderd van haar schildercursus? Uit het bestuur van de Tweedehands Kledingbeurs gezet?

Lotte giert nog een keer en daarna galmt haar stem de kamer door. ‘Ik ben met een collega naar bed geweest!’

In de twee tellen dat het in de kamer stil is, weeg ik tien kilo minder. O mijn god, Lotte is vreemdgegaan. Ysmer, Marjolein en ik kijken elkaar aan.

‘Jij hebt meer wijn nodig,’ zeg ik. Ik pak het weggerolde glas weer op, schenk het vol en duw het Lotte in haar handen.

Ysmer tikt tegen haar glas. ‘We hebben allemaal meer wijn nodig.’

Lotte haalt als een slecht startende motor adem. ‘Hie, hie...’

Ik kijk naar haar handen, die een papieren zakdoekje verfrommelen. Lotte die met een andere man naar bed gaat.

Ze snuit haar neus en begint weer met praten. ‘Ik ben naar bed gegaan met die ene interim-projectleider. Weten jullie nog wel, die man die ik zo leuk vond. Dat vertelde ik jullie toch al!’

‘Nou, we wisten niet dat je hem zó leuk vond,’ zegt Marjolein.

Wacht even. Dit wordt toch niet zo’n dweepverhaal? Dat ze in deze man de liefde van haar leven heeft gevonden of zoiets? Heb ik Lotte de laatste tijd horen klagen over Wessel? Nee, niet dat ik me kan herinneren. Ze is juist altijd zo zoet over hem, zo tevreden.

Verkleinwoordjes als ze over hem praat, gegiechel toen ze laatst vertelde over een hotelletje waar ze een weekend waren voor haar verjaardag.

‘Mar!’

De toon van Ysmer doet me denken aan mijn juf Latijn op de middelbare school, mevrouw Hall, dubbel I. Die halveerde me in lengte zodra ik de klas binnenkwam.

‘Goed, sorry. Lotte, neem een slok, schraap je keel en vertel verder. We willen alles weten en vanaf het begin.’

Lotte leunt naar achteren, kijkt ons drieën een voor een aan en haalt diep adem. ‘Al maanden geleden. Na een workshop. Zijn laatste avond. Of ik meeinging. Ja, zei ik! Ik zei ja...’ Haar stem dwaalt af in gesnik.

Marjolein grinnikt. ‘Goed verteld, zeg. Lekker veel details ook.’

Ysmer kijkt haar met naar beneden getrokken wenkbrauwen aan.

Marjoleins handen schieten omhoog. ‘Oké, oké. Ik zeg al niets meer.’

Iemand injecteert langzaam een pot warme thee door mijn aderen. Ik hoef het hele verhaal van Lotte eigenlijk niet meer te horen.

Ysmer tikt Lotte op haar arm. ‘Lo, lieverd, je moet het nog een keertje proberen. Je had ons inderdaad verteld dat er een knappe projectleider op je afdeling rondliep. En toen?’

‘Heel knap,’ snottert Lotte. ‘Lang. Blond.’

‘En dat je met hem appte.’

‘Ja. Maar dat ging over het project!’

‘Echt waar? Alleen over het project?’

Lotte kijkt even in haar wijnglas. ‘Eerst wel. Echt. Maar op een avond appte hij over de presentatie van de volgende dag en of ik die nog wilde doornemen. Ik zei dat ik dat wel handig zou vinden. Hij vroeg of ik elke avond zo laat nog aan het werk was. Toen hebben we de halve avond berichtjes heen en weer zitten sturen.’ Een blik naar het plafond.

‘En de volgende dag...?’ vraagt Marjolein.

‘Zijn we samen gaan lunchen. En de dag daarna weer. Na de hele avond weer geappt te hebben. En daarna was het zijn laatste dag. We zijn met de hele afdeling uit eten gegaan en na een hele hoop wijn en limoncello vroeg hij of ik nog een slaapmutsje ging halen. En... en...’

Ik duw Lotte nog een nieuw papieren zakdoekje in haar handen. ‘En toen?’

‘Hij stond in de hal van het restaurant en zei: “In de bar van mijn hotel hebben ze van die lekkere borrelhapjes.” Het was inmiddels zo laat en het leek uren geleden dat we hadden gegeten, dus ik had eigenlijk wel weer trek gekregen. Hebben jullie dat ook, dat je na een avond drinken dan opeens waanzinnig honger krijgt?’

Terwijl Lotte vertelt, schiet me iets te binnen. Zou ze expres mij aan de beurt hebben laten komen dit keer, zodat ze haar verhaal kwijt kan in de rust van mijn huis? Ze weet dat Jesse vanavond met Wessel naar RPM is en dat mijn kinderen bij dit soort avonden naar boven vluchten.

‘Maar het waren niet echt de borrelnootjes waar jij trek in kreeg, hè, Lot?’ zeg ik.

‘Nee, je hebt gelijk.’ Lotte knikt. ‘Ik wist ergens diep in me dat ik hem wilde, ja, toen wist ik het eigenlijk al wel. Ik had niet voor niks de halve nacht daarvoor wakker gelegen en uren voor de klerenkast gestaan. En alles geschoren. Ik bedoel’ – ze wijst naar beneden – ‘alles. Maar ik dacht toen nog steeds: nachtmutsje, waarom niet, dat is onschuldig, dat kan wel. Maar we zijn helemaal niet naar de hotelbar gegaan. We kwamen aan en hij liep meteen door naar de lift. Toen hij op het knopje drukte keek hij mij nog even aan, maar ik durfde niks te zeggen. In zijn hotelkamer stonden we te zoenen nog voor de deur dicht was gevallen.’

Had ook al in de lift kunnen gebeuren, denk ik. Gouden uitvinding, liften.

Ysmer zuigt hoorbaar haar adem in. ‘Ga door.’

‘Zijn kamer was op de zesde en goddank bijna recht tegenover de liftdeur. De lichten gingen automatisch aan, maar het waren niet van die felle, onsympathieke hotellampen, weet je wel? En de gordijnen waren al dicht. Mooie, dikke gordijnen.’

‘Sfeerlampen. *Got it*. Gordijnen uit *vtwonen*. Check.’ Ysmer knikt ongeduldig. ‘Ga nou verder!’

Lotte buigt haar hoofd en wij hellen automatisch verder naar haar toe, om haar steeds zachter wordende stem te kunnen blijven horen.

‘We waren in no time uitgekleeed. Ik weet nog dat ik dacht: ik wil per se naakt zijn, ik wilde het niet zo overhaast doen, dat je dan na afloop daar ligt met alleen je rok omhooggeschoven. Dan zou ik me zo... zo...’

‘Goedkoop voelen?’ zegt Ysmer.

‘Ja, precies. Dan zou ik me zo goedkoop voelen.’

Marjolein maakt een snurkend geluid. ‘O ja, dat zou erg goedkoop zijn, zeg. Terwijl dit van jou, met hem, in die hotelkamer voor een uur, echte líéfdé was.’

Lottes hoofd schiet weer omhoog, maar voor ze iets kan terugzeggen begint ze weer te huilen. Ik grijp mijn glas en neem twee slokken. Waar gaat dit verhaal heen? Gaat ze ons vertellen dat het hier om de ware gaat en dat ze Wessel voor deze man gaat verlaten?

‘O jesus, wat heb ik gedaan! Nee, je hebt gelijk, Mar, natuurlijk was het geen liefde. Het was alleen maar seks. Pure lichamelijke aantrekkingskracht.’

Als ik mijn wijnglas nog harder vastgrijp, dan knapt het. Langzaam haal ik de vingers van mijn linkerhand een voor een los van het glas, totdat alleen mijn rechterhand het nonchalant omhooghoudt. Lotte voelt zich vast waanzinnig schuldig. Is dat niet waarom ze in tranen uitbarstte? Aan de andere kant, Lotte huilt al als de tulpen in de tuin uitgebloeid zijn.

‘Mar, hou even je mond en laat Lotte vertellen.’ Ysmers ogen doen een perfecte imitatie van die van de juf Latijn.

‘Ja.’ Ik val Ysmer bij. ‘We willen het horen.’

‘Marjolein heeft gelijk,’ zegt Lotte. ‘Maar dit is juist waarom ik me zo rot voel. Ik wil seks, goede seks. Niet van dat één keer in de veertien dagen op- en afrollen dat Wessel en ik doen. Wij hebben al jaren van die belachelijk slechte seks. Sinds we kinderen hebben is het alleen maar bergafwaarts gegaan. Het is ook gedeeltelijk mijn schuld, misschien is het zelfs wel grotendeels mijn schuld. Want ik heb al die jaren eigenlijk Wessel steeds vaker weggeduwd, letterlijk en figuurlijk. Hij had in die beginjaren van de kinderen nog duidelijk meer puf dan ik, en dat snap ik ook wel, voor mannen is het toch anders. Hij had geen last van lekkende borsten. Hij sliep gewoon overal doorheen. En ging fluitend weer naar zijn werk ’s ochtends.’

‘Tussen de rompertjes en het babygebroed.’ Marjolein rilt. ‘Als ik nog één keer zo’n nieuwe moeder hoor die begint over een roze wolk, dan...’

‘... dus ja, als hij dan thuiskwam en tegen me aan kroop in bed, wilde ik alleen maar slapen.’

Ik voel mijn wangen, god, wat is het warm op mijn loungebank.

Marjolein steekt haar hand op. ‘Yep. Hier ook.’

Ook Ysmer knikt.

‘Bij ons ging het ook zo. Jarenlang werd het vrijen langzaam slechter en...’

‘Het vrijen!’ zegt Marjolein. ‘Met zo’n term vraag je er ook om.’

‘Ja, maar de laatste tijd heb ik juist steeds meer zin,’ gaat Lotte verder. ‘Sinds de kinderen allemaal allang naar de middelbare school zijn, sinds ze zo’n beetje hun eigen leven leiden, en zeker sinds ik die cursus Zijnsgeoriënteerde Mindfulness heb gedaan.’ Marjolein rolt met haar ogen naar mij. ‘Daardoor kwam ik zó lekker in mijn vel, het was net of daardoor al mijn positieve energie...’

‘Ja, vertel nog eens over je yang-kanalen die dichtzaten,’ zegt Marjolein.

‘... terugkwam. En ja...’ ze strijkt met haar hand over haar haren, ‘de aantrekkelijke vrouw die ik altijd geweest ben, mijn ware zelf, kwam weer terug. Ik had mezelf al die tijd zo vreselijk verstopt.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Mijn seksualiteit ontwaakte weer. En natuurlijk werden er avances naar me gemaakt, dat had ik van tevoren kunnen bedenken, ik bedoel, als je zoveel positieve energie uitstraalt! Maar achteraf dacht ik: wat heb ik gedaan!’

Ik blaas een pluk haar weg van mijn voorhoofd. Hoor ik Jesse al thuiskomen? Is dat het geknerp van zijn fietsband op het grind? Dan is hij wel erg vroeg thuis of misschien zijn wij al heel lang aan het praten.

Gauw pak ik Lottes hand. ‘Lo, maak er geen halszaak van.’

‘Maar ik ben vréémdgegaan.’

‘Dus?’

Ze kijken me alle drie aan. Ik denk aan Badkamerman.

‘Ik ook.’

3

Ik draai me om en bekijk mezelf in de spiegel boven de tafel naast het bed. Die spiegel had ik al wel gezien toen ik de hotelkamer binnenkwam, maar ik heb hem genegeerd. Nul behoefte om te zien hoe verhit mijn gezicht ongetwijfeld was, hoe verward mijn haar, hoe groot mijn pupillen. Want je pupillen worden toch groter bij enthousiasme, bij een adrenalinestoot? Als die van een junkie.

Maar nu kijk ik wel.

Die wangen en dat haar kloppen met hoe ik dacht dat ik eruit zou zien. Maar de pupillen kan ik vanaf hier niet zo goed zien. Ik kijk om me heen en zie nu pas goed hoe de kamer eruitziet. Dikke gordijnen, dik tapijt. Dat tapijt in hotelkamers heeft altijd zo'n idioot patroon. Ruitjes, sterren, strepen. Dat is zodat je niet ziet wat voor vlekken erin zitten. Het is geen slecht hotel, helemaal niet, maar als gast weet je nooit precies hoe het nou zit met de hygiëne. Soms is die ver te zoeken, ook al denk je dat het geweldig schoon is. De lampen in deze kamer geven geen overdadig licht, misschien omdat dat te veel onaangename info voor de hotelgast oplevert. En hoe zat het ook alweer met hoe-heten-die-beestjes in de matrassen op hotelkamers?

Niet aan denken! Denk liever aan Badkamerman, die nu toch elk moment, elke seconde naar buiten kan komen. En dan zal hij binnen drie stappen weer bij me zijn en die armen om me heen

slaan. Zoals hij net in de lift al deed, zodra de deur dichtging en we omhoogzoefden. Weg van de begane grond, weg van de ogen van mijn collega's, van wie ik hoop dat niemand ons samen heeft zien weggaan.

Daar is hij.

Hij staat achter me, ik voel het aan de warmte van zijn lichaam. Ik heb zijn voetstappen niet gehoord. Het tapijt is, naast raar lelijk, ook idioot geluidloos. Of misschien is het omdat de alcohol nog een beetje in mijn oren zoemt. Niet dat ik te veel gedronken heb, maar wel aardig wat voor mijn doen.

'Hm...'

Hij heeft een donkere stem. Zijn mond is vlak naast mijn oren, zijn handen zijn nu om mijn middel en hij trekt me een stukje naar achteren. Instinctief zet ik me een beetje schrap.

Het is de hele dag nog geen seconde in me opgekomen. Ik heb geconcentreerd mijn pitch gedaan voor de ene groep na de andere, precies zoals ik had voorbereid. Het is mijn eerste grote beurs in mijn nieuwe functie. Juist omdat ik geen inhoudelijk deskundige ben, had ik ervoor gezorgd dat ik deze presentatie uit mijn hoofd kende. Ik heb letterlijk elk woord uit mijn hoofd geleerd. Zo is het basisgedeelte automatisme en kan ik me tijdens het afdraaien van mijn verhaal concentreren op de reacties. Hoe kijken mijn toehoorders? Blijven ze luisteren of verflauwt hun aandacht?

Ik sta vandaag als proper op de beurs. 'Zorg dat je opvalt,' heeft mijn baas gezegd. 'Zo'n beurs is niet veel anders dan een ordinaire marktplaats waar de heren en dames rondjes draaien om de stands van de verkopers.'

'Dus ik ben een ordinaire verkoper?' wilde ik zeggen. 'Geen probleem,' zei ik.

Ik moest deze speech goed doen, want mijn beoordeling komt eraan. Dus ik was supergeconcentreerd vandaag. En toen was er

die eerste blik, die eerste keer dat zijn ogen bleven hangen op de mijne.

Klik.

Seks.

Strak donkergrijs pak aan, blauw overhemd, geen das, zijn beide handen in zijn zakken, waardoor zijn colbertje naar achteren werd geduwd. Op dat moment stonden meerdere mensen me aan te kijken, maar dat was logisch, want ik was midden in een uitleg over hoe de bank zijn producten dusdanig kon toespitsen op welk bedrijf dan ook.

Een klein clubje toehoorders, een man of twaalf, veertien, vijftien, weet ik veel.

Hij stond daar niet tussen. Hij stond in het gangpad, tussen twee stands, schuin rechts voor die van mij. Hij was misschien zelf aan het rondstruinen en was gestopt, door... mijn verhaal? Ik kan me niet voorstellen dat hij vanaf daar goed kon horen wat ik stond te vertellen. Het roezemoesde in de zaal van de stemmen en de verkooppraatjes. Nee, hij moet gestopt zijn nadat zijn blik op mij was gevallen.

Was het mijn strakke blauwe jurkje?

Zijn lippen krulden zonder gêne in een brede grijns toen hij mij aankeek. En daardoor misschien bleven mijn ogen bij hem. Want dat viel op. De rest van de mannen en vrouwen om mij heen keek serieus.

Het pak dat hij aanhad zag eruit alsof het speciaal voor zijn lichaam was ontworpen. En dan die glimlach, zo zeker van zijn zaak.

Als ik aan dat eerste moment van vanmiddag denk, verlies ik heel even mijn balans. Ik duw mijn knieën tegen de rand van het hoge matras voor me.

Hij kwam niet meteen bij mijn stand staan, maar stond nog een tijdje te kijken, zo vanaf dezelfde afstand. Na die eerste blik was

ik nog blijer dat ik de presentatie uit mijn hoofd kende, want de rest heb ik afgedraaid zonder erbij na te denken. Ondertussen keek ik af en toe zijn richting uit. En elke keer recht in die pupillen.

‘... analyse van de database...’

Waarom ging mijn lichaam zo tekeer? Ja, ik zag het heus wel, daar stond dus een aantrekkelijke man. En we hadden overduidelijk oogcontact. So what?

‘... gericht beleggingsadvies...’

De rest van de pitch probeerde ik mezelf ervan te overtuigen dat ik hem moest negeren, ik was hier voor mijn werk. Maar wat ik ook probeerde te denken, ik kon niet voorkomen dat ik steeds bij dezelfde gedachte terugkwam.

Seks.

Seks met deze man, het liefst zo snel mogelijk ook nog. Ik zou hier vannacht blijven, de beurs duurde twee dagen, dus wat dat betreft waren er geen praktische bezwaren. Op mijn hotelkamer, waarom niet?

Wacht. Wacht!

Waaróm niet? Wat een belachelijke vraag. Omdat ik niet wilde, dáárom niet. Toch? Wat stond ik me nou aan te stellen? Het was toch niet voor het eerst dat ik me lichamelijk aangetrokken voelde tot iemand die ik zomaar ergens tegenkwam, een vreemde? Of op een feestje, in de kroeg, nou ja, voor zover ik daar nog kwam. En ik had toch wel vaker over seks gefantaseerd met een andere man dan degene met wie ik voor een ambtenaar van de burgerlijke stand had gestaan en ja had gezegd? Ik hou van seks. *Shoot me.*

Ik heb veel en uitstekende seks met mijn man.

Opnieuw.

Ik heb voldoende en redelijke seks met mijn man. Want het kan niet altijd vuurwerk zijn. Hoeft ook niet. Dus het is helemaal niet gek dat ik af en toe denk aan seks met andere mannen.

Maar dat wil nog niet zeggen dat ik het ook doe, want ja, zo gaat dat. Het komt er niet van.

En ook nu zou het er niet van komen. Die gedachte over dat ik een hotelkamer tot mijn beschikking had en dat het dus wel mooi uitkwam, was per ongeluk. Dat was gewoon omdat ik voor mijn werk nooit op reis ging.

Waarom liep iedereen nu opeens weg? Was ik de draad kwijtgeraakt en gestopt met mijn verhaal en waren ze afgehaakt?

Opeens stond hij voor me. ‘Kom, wij gaan wat drinken. Kun je me gelijk vertellen wat je de domste vraag van vandaag vond.’

Ik keek naar beneden en zag dat mijn handen mijn papieren aan het bijeenrapen waren. O. Ik was kennelijk klaar met mijn presentatie. Vandaar ook dat het nu zo druk was bij mijn collega, die tijdens mijn verhaal geduldig rechts naast me had staan luisteren tot hij aan de beurt was.

‘Stelde je me daarom geen vraag?’ gooide ik pauzeloos terug. ‘Bang dat je in de top drie komt?’

Zijn lach flipperkaste in mijn oren, zijn hoofd een beetje naar achteren. Ik keek naar hem. Natuurlijk ging ik geen seks hebben met deze man. Natuurlijk niet. Ik zou even wat met hem gaan drinken en dan zouden we waarschijnlijk samen langs het buffet lopen en later zou ik, vast nogal dronken, dat wel, maar absoluut alleen in mijn hotelbed kruipen en als een blok in slaap vallen. Want morgen zou er nog een dag vol pitches voor de deur staan.

Een uur later stond ik met hem in die lift. De hoge *ping* die het sluiten van de liftdeuren aangaf vatten we kennelijk op als startsein om in elkaars armen te springen. Vier verdiepingen, één omhooggeschoven jurk en twee kapotgetrokken knoopjes van zijn overhemd later stommelden we mijn hotelkamer binnen.

‘Wat heb je nog veel kleren aan.’

Zijn stem klinkt dicht tegen mijn oor, maar hij fluistert niet, hij schaamt zich nergens voor. Zijn stem is laag, doorrookt.

Ik voel dat hij zelf niet bepaald veel kleren meer aanheeft. In de badkamer heeft hij in die twee minuten zijn overhemd uitgetrokken, het shirt daaronder, zijn broek, zijn sokken.

En zijn onderbroek.

Hij is dus naakt uit de badkamer gekomen. Hij moet gedacht hebben dat ik inmiddels op bed zou liggen of in ieder geval ook bezig zou zijn me uit te kleden. In ieder geval moet hij gedacht hebben dat ik naar hem zou kijken. En dat hij dan naakt en hard de kamer in stapt en doorloopt tot het bed.

Dit is een vergissing, zo ben ik niet. Ik kan maar beter nu zeggen dat ik stom ben geweest en hem niet mee had moeten nemen. En mijn excuses aanbieden. Ik ga dat nu tegen hem zeggen.

We moeten dit niet doen.

We hebben een fout gemaakt.

‘We hebben een condoom nodig,’ zeg ik.

Ik hoor hoe mijn stem een fractie van een seconde trilt. Hij buigt zonder aarzeling naar zijn jasje, dat hij op de stoel naast het bed had gegooid, maar zijn linkerhand blijft op mijn rug. Ik hoor dat hij met zijn rechterhand iets uit de binnenzak haalt, het jasje daarna weer laat vallen, half op bed en half op de grond, dat gaat straks wegglijden. Ik hoor hem iets openscheuren, zijn rechterhand laat mijn huid even los. Dan zijn allebei zijn handen weer op mijn lichaam.

Ik draai me om.